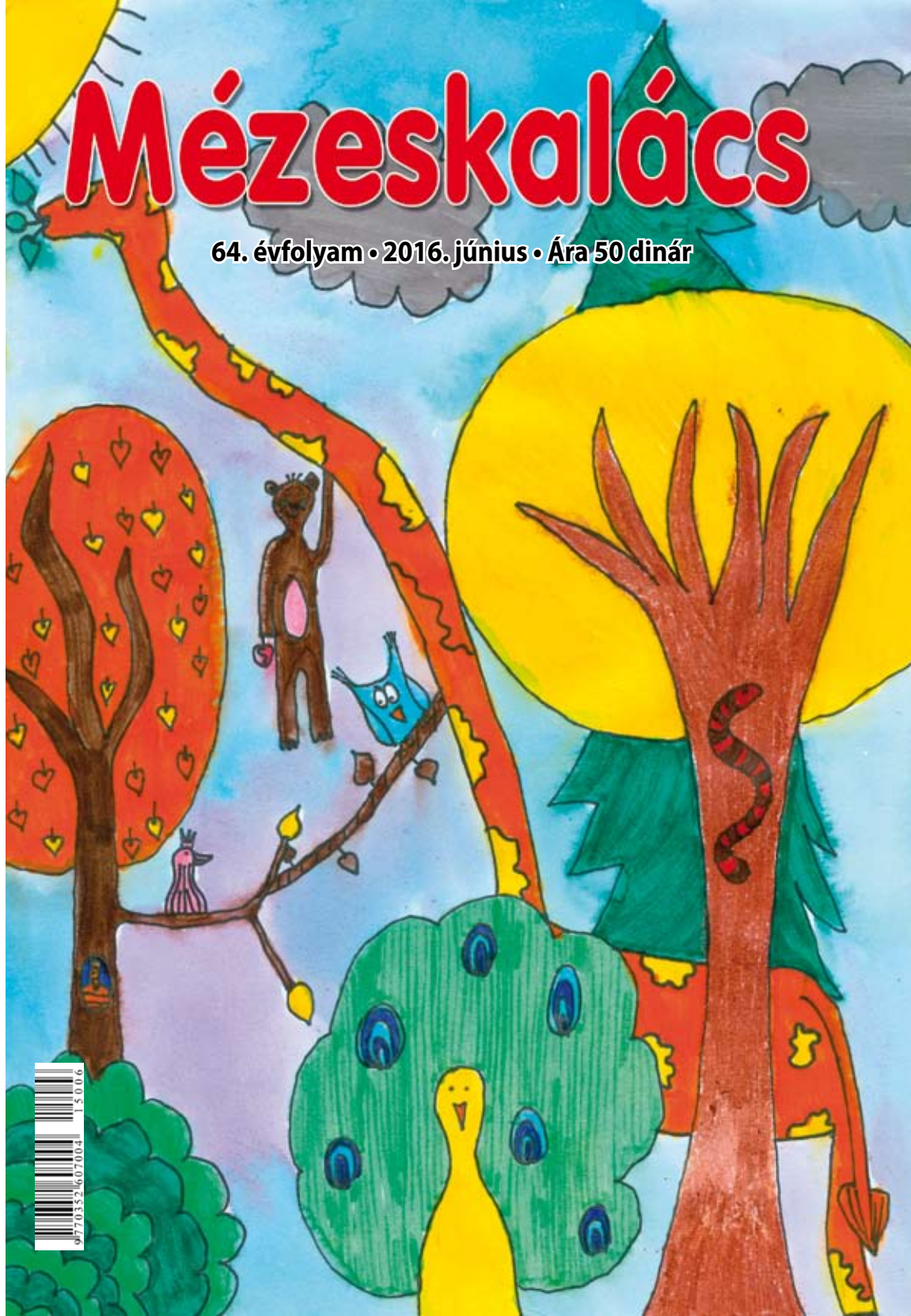

Mézeskalács

64. évfolyam • 2016. június • Ára 50 dinár

Köszöntő

Biztosan mindannyian ismeritek a Dzsungel könyvét, a történetet a kislányról, aki az esőerdő állatai közt nevelkedett. A júniusi Mézessel most mi is messzi tájakra kalandozunk, bekukkantunk a dzsungel, esőerdők mélyére, és meglessük, mit csinálnak az ott élő állatok. Azt tudjátok-e, hogy az esőerdő és a dzsungel nem ugyanaz? Akkor beszélünk dzsungelről, amikor az esőerdőt buja aljnövényzet, kúszónövények, bokrok nőnek be. Lapozz csak tovább, érdekes meséket, feladatokat találsz a dzsungellakókról.

Mivel a nyáron sajnos nem találkozunk, így most a Cinegenaptárból is három részt olvashattok.

Az első őszi Mézessel visszatérünk a mi tájainkra. Rajzoljátok le, milyen munkákat végeznek ősszel a szántóföldeken!

Szeptemberig azonban még az egész nyár előttünk van, lesz időtök pihenni, szórakozni, pancsolni, játszani, és remélem nekünk is megírdtok majd ősze, hogyan töltöttétek a szünidőt.

Szeptemberben ismét találkozunk, addig is nagyon vidám vakációt kívánok!

Kriszti

Rajzpályázat

Szeptemberre:

- Őszi munkálatok a szántóföldön
- Ősz a természetben

Októberre:

- A baromfiudvar

Szárnybontogató

- A szünidőben történt
- Mesék, versek

Fedőlap: Szél Pálma, 3. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára, Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány

Magyar Nemzeti Tanács

BETHLEN GÁBOR
Alap

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Viktor Rajnai Anita** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza ■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya. Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.com ■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Halász Nikolett, 2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Csilingel a gyöngyvirág

Csilingel a kis gyöngyvirág.
Fehér a ruhája,
meghívja a virágokat
tavaszesti bálra.

Öltözködik az orgona,
lila a ruhája,
kivirít a kankalin, a
szegfű és a mályva.

A vadrózsa rájuk nevet,
bolondos a kedve,
a rigó is füttyent egyet:
hej, mi lesz itt este!

Táncra perdül a sok virág,
illat száll a légben,
őrt állnak a gesztenyefák,
illetmudón, szépen.

A szellő is megfürdik a
virágillatárban,
s arra ébredünk fel reggel:
napsugaras nyár van.

Zelk Zoltán

3

Játsszunk a kavicsokkal!

Parkban, vízparton, játszótéren, vagy egyszerűen a járda mellett sok érdekes formájú és mintájú kő, kavics található. Hajolj le értük, mert ha összegyűjtetek egy csomót, nagyon sok érdekes dolgot játszhattok velük!

Válogatás

Rakosgassátok külön kupacba a köveket a színük szerint! Válogassátok ki a legérdekesebb, nektek legjobban tetsző darabokat! Miért szép? Lehet, hogy csillogó, nagyon szép a színe, lehet vele rajzolni, vagy egyszerűen csak más, mint a többi!

Sorozatok

Készíthettek belőlük sorozatot méretek szerint – kicsi, nagyobb, még nagyobb, legnagyobb...! Tényleg, hány szót tudtok a legkisebb kövek megnevezésére (pirinyó, apró, picike, pöttöm...)?

Keressd a párját!

Vágjatok ki színes újságokból különböző figurákat, formákat, betűket, vagy számokat!

4

Kevés vízzel hígított faragasztóval ragasszátok fel a kövekre! Ha egy-egy formából két ugyanolyan vágatok ki, máris kezdődhet a párosító játék!

Képkirakó

A sokféle formájú, méretű és színű kőből érdekes figurák is készülhetnek. Mesélhettek is hozzá egy kis történetet!

Kavicsfestés

Rajzoljatok a simább felületű kövekre bármit, ami eszetekbe jut! Megpróbálkozhattok vastag filccel, vagy tempera-, ill. akrilfestékkel. Ezeket a kis köveket aztán adhatjátok ajándékba, vagy használhatjátok a kerti asztalnál terítő-nehezékeknek.

Képek ragasztgatása

Keresgélhettek képeket színes magazinokból, amelyeket kivágva és felragasztva díszíthetitek vele a köveket.

Mesélj egy mesét!

Ha már sok kis rajzos, képes kövecskétek van, rakjatok ki belőlük egy párat, és a képeket nézegetve mondjátok el egy történetet! A kavicsokat a történet sorrendjének megfelelően tegyétek egymás mellé! Játshatjátok úgy is, hogy egyikőtök elkezdi a mesét, a másik pedig folytatja!

Dúdoló

Ha vihar jó

mr d l, s. KODÁLY - WEŐRES

1. Ha vi - har jó a ma - gas - ból, ne bo - csáss el, ki - csi bá - tyám.
Ha fa - lomb közt te - li - hold lép, ki - csi né - ném, te vi - gyázz rám.

Ha vihar jó a magasból,
Ne bocsáss el, kicsi bátyám.
Ha falomb közt telihold lép,
Kicsi néném, te vigyázz rám.

Falu végén van a házunk,
A bozótból ki se látszik.
De a cinke, ha leröppen,
Küszöbünkön vacsorázik.

Mondókák

A kistücsök ciripel,
hátán semmit nem cipel,
balra dül, meg jobbra dül,
talán bizony hegedül.

Tücsök koma, gyere ki,
szalmaszálon húzlak ki!
Házad előtt megsüllyedtem,
hat ökörrel vontass ki!

Találós kérdések

Ha vízbe ér, nem lesz vizes,
ha sárban jár, nem lesz sáros.
(kuejdeu)
Búza között, pirulok,
piros színben virulok.
(scedid)
Melyik fának nincs árnyéka?
(atrefanak)
Milyen por van a tökfőzelékben?
(kadek)
Melyik sárba rakjuk a gyümölcsöt?
(korsos)
Melyik tóban nincs víz?
(ueqaboihi e)
Melyik ló darálja a mákot?
(odaroi e)
Melyik ér ehető?
(akenyer)

5

Cinegenaptár

Június

Azt mondta magában Picinyke cinke:

„Most pedig elrepülök mindenhova: erdőbe, mezőre, folyópartra... Körülnézek mindenütt.”

Első útja régi cimborájához, a piros sapkás harkályhoz vezetett. Hanem az már messziről rárivallt Picinykére:

– Csekk! Csekk! Ki innen, ki, ki! Ez az én birodalmam!

Picinykének leesett az álla. Megharagudott nagyon a harkályra: hát ez a barátság?

Eszébe jutottak a mezei foglyok, a szürke tollúak, akik csokoládészínű patkót viseltek a mellükön. Elrepült a mezőre, kereste őket a régi helyükön – nem találta. Pedig egész csapattal voltak! Hová tűnhettek?

Szálldosott, röpdösött a mezőn, kereste-kutatta őket, végre rábukkant az egyik kis foglyakásra: ott gubbasztott a magasra nőtt roszban, s amikor meglátta Picinykét, rákiáltott:

– Girr-rik! Girr-rik!

Picinyke leszállt hozzá. A kis kakas folytatta:

– Girr-rik! Girr-rik! Eredj innét! Err-ridj!

– Micsoda? – mérgesedett meg Picinyke. – Hiszen én mentettelek meg a ha-

láltól benneteket! Kiszabadítottalak a jégbörtönből! Most meg már a közeledbe sem mehetek?

– Girr-rik! – szégyellte el magát a foglyakás. – Való igaz: megmentettél bennünket. Nem felejtjük el. De azért csak kerülj messzebb, mert látod, verekedős kedvemben vagyok!

Szerencse, hogy a madaraknak nincs könnyük, mert Picinyke sírva fakadt volna, olyan rosszul estek neki a foglyakás szavai.

Szótlanul sarkon fordult, és elrepült a folyóhoz.

A bokrok fölött röpdösött, egyszer csak a sűrűből előtte termett egy szürke bundás vadállat. Picinyke rémülten rezzent össze reptében.

– Nem ismered meg? – nevetett rá a vadállat. – Hiszen régi barátok vagyunk!

– Ki vagy te? – kérdezte bátrabban Picinyke cinke.

– Nyúl vagyok. Fehér nyúl.

– Hogy volnál fehér, amikor szürke vagy? Emlékszem én jól a fehér nyúlra: annak hófehér a bundája, csak a füle csücske fekete.

– Csak télen vagyok fehér. Hogy a fehér havon ne vegyenek észre az ellenségeim. Nyáron szürke a bundám.

Megeredt a szó közöttük, elbeszélgettek. A nyúl nem rivallt rá Picinykére, ez jól esett neki.

Később az Öreg Veréb megmagyarázta Picinykének:

– Ez a hónap június, a nyár kezdete. Mi, madarak, ebben a hónapban rakunk fészket, a fészkek féltve őrzött tojásokat rejtenek. A tojásokból pedig

egy napon kibújnak a fiókák. Nem engedünk a fészkünkhöz közelébe senkit: se ellenséget, se jó barátot: a jó barát is kárt tehet a tojásokban véletlenül. Fiókáik, kölykeik vannak ilyenkor a négy lábúaknak is, erdő-mező vadainak, azok se engednek a vacuk, odvuk közelébe idegent. Csak a nyúlak nem fő a feje: az nem gondoskodik fiairól, szanaszét hagyja őket erdőben-mezőben. Igaz, hogy a nyúlfiak csak néhány napig szorulnak az anyjukra, csak addig szopnak, aztán már ők is a fűvet rágszálják, mint a felnőtt nyulak. Ez a hónap az – folytatta az Öreg Veréb –, amikor a nap java erejében van, mikor legtovább időzik az égen. Ilyenkor minden élőlény elég táplálékot talál, hogy kölykei, fiókái gyomrát, begyét megtölthesse.

Július

Az újesztendei találkozás óta – mondta az Öreg Veréb – hat hónap szállt el,

éppen egy fél esztendő. Jegyezd meg: az év második fele nyár derekán kezdődik. Most július van. Ez a hónap a legbőkezűbb a kölykökhöz és fiókákhoz. Sokat ad mindenkől: napfényből, melegből, mindenféle jóízű falatból.

– Köszönöm – mondta Picinyke cinke. És elrepült.

„Ideje, hogy letelepedjem – gondolta magában. – Van elég faodú az erdőben. Választok egyet, beköltözöm, és élek kedvemre a magam házában!”

Gondolni gondolta, de a tervet nem volt olyan könnyű végrehajtani.

Az erdő valamennyi faodúja foglalt volt. Madarak fészkeltek mindegyikben. Az egyikben még csupasznál fiókák, a másikon már pelyhesedők, a harmadikban tollasodók, de egytől egyig sárga csőrűek, tátogók, és ennivalóért csipognak napestig.

Szüleik szorgoskodnak, ide-oda röpdösnek, legyeket, szúnyogokat, pilléket

kapkodnak, hernyókat, kukacokat gyűjtögetnek, maguk nem nyelnek le egyet se: fiókáiknak hordják. De nem panaszkodnak, inkább még énekelgetnek.

Elunta magát Picinyke egymagában.

„Segítek etetni a fiókákat! – gondolta magában. – Örülnek majd a szülők, hogy könnyíték rajtuk!”

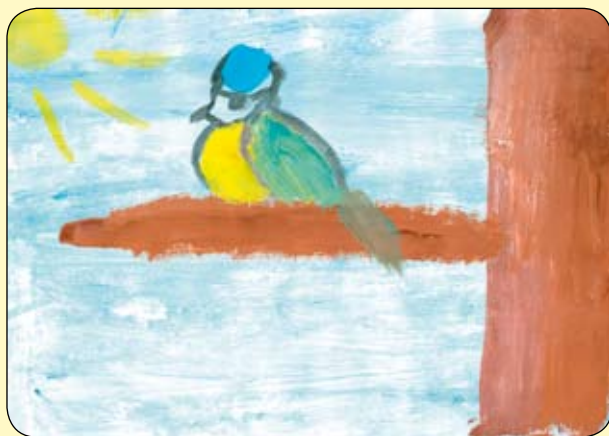
Talált a fenyőfán egy pillét, csőrébe kapta, körülnézett, hogy kinek adja. Hallja, hogy a szomszédos tölgyfán tengelicéfiókák csipognak, ott ring a fészkek egy ágon.

Hopp! – odaröppent Picinyke, s beledugta a pillét az egyik fióka kitért csőrébe. Bekapta a fióka, de lenyelni nem tudta: igen nagy volt a pille. Igyekezett a butácska, erőlködött, hiába, nem sikerült. Fulladozott már a kis tengelice. Picinyke rémülten kiáltozott, nem tudta, mitévő legyen.

Akkor röppent oda a fióka anyja. Kirántotta csőrével a pillét a fióka torkából, és eldobta. Picinyke cinkére meg mérgesen ráförmedt:

– Takarodj innen! Majdnem megfullasztottad a kicsinyemet! Hát szabad egy ilyen csöppségnek egy egész pillét a csőrébe tömni?

Picinyke besurrant a sűrűbe, ott meghúzódott: fájts is neki a szidó szó, szégyellte

Vajda Laura, 2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Újvidék

Cinegenaptár

is magát. Napokig szálldosott az erdőben, egyedül, mint az ujjam: senki se fogadta be a társaságába.

Az erdőbe pedig egyre nagyobb csapatokban tódultak a gyerekek. Kosarakkal jöttek, énekelve, aztán szétszéledtek, és szedték az erdei málnát. Jutott a kosárba is, a szájukba is.

Picinyke egyre körülöttük sürgölődött, ágról ágra röpdösött a közelükben, vidáman telt az idő a gyerekekkel. A nyelvüket ugyan nem értette, azok sem az övét.

Egyszer csak mi történt: egy pöttöm kislány betért a málnás sűrűjébe, ott lépkedett egyre beljebb-beljebb, szedegette a málnát. Picinyke cinke ágról ágra szállva

követte. Hát mit lát: egy óriási medve üldögél a málnásban. A kislány éppen feléje tart – nem látja.

A medve se látja őt, mert az is málnázik. Lehajlít mancsával egy-egy ágat – bele a szájába.

„Jaj! – dobbant meg a szíve Picinykének. – Mindjárt odaér hozzá a kislány, ez a szörnyeteg meg fölfalja! Meg kell mentenem! Megmentem!”

És elkiáltotta magát a faágon a maga nyelvén, cinke nyelven:

– Kislány, kicsi lány! Kicsi lány! Ott a medve! Vigyázz! Vigyázz!

A kislány ügyet sem vetett rá, mert egy szót sem értett belőle.

Bezzeg a medve megértette: két lábra állt, körülpillantott: hol a kicsi lány?

„No – gondolta rémülten Picinyke –, most vége szegénykének!”

De másképp történt.

A medve, amikor a kislányt észrevette, négy lábra ereszkedett, és csörtetve elinalt a bokrok között. Elámult Picinyke:

„Meg akartam menteni a kislányt a medvétől, s lám, a medvét mentettem meg a kislánytól! Haha, ekkora nagy szörnyeteg, s megijed egy pöttöm embertől!”

Azóta, ha gyerekekkel találkozok az erdőben, zengő dalocskát fújdogál nekik Picinyke:

Kicsi fiú, kicsi lány!
Frissen kelj fel, jó korán!
Ki korán jár az erdőben,
gombát, málnát talál bőven,
de a későn kelőnek
csalán jut meg beléndek!
Az a kislány, aki elől megfutamodott a medve, mindig kora reggel jött az erdőre,
és mindig teli kosárral ment haza.

Augusztus

– Július után – oktatta Picinykét az Öreg Veréb – augusztus következik. A har-

madik és – ezt jegyezd meg! – utolsó hónapja a nyárnak.

– Augusztus – ismételte a leckét Picinyke.

És nekiállt törni a fejét, mivel is töltsen ezt a hónapot.

Persze, hiszen cinke volt, a cinkéknek pedig nincs egy helyben maradásuk. Röpdösének-szökdösének folyton, ágon tornásznak, hol rendesen, hol meg fejfel lefelé.

Nem is törte a fejét sokáig, már szállt is.

Egy darabig a városban éldegélt – ott elunta magát. És szinte maga sem vette észre, kinn termett megint az erdőben.

Alighogy odaért, elcsodálkozott: mi történt a madarakkal?

Nemrégben még űzte-kergette minden madár, fészke közelébe se engedte, most meg mást se hallani, mint: „Ide, ide, Picinyke!”, „Hozzám, Picinyke cinke!”, „Szállj velünk, cinege!”, „Picinyke! Picinyke! Picinyke!”. Csak úgy zengett a hívástól az erdő, amerre elrepült.

Nézi – üres minden fészek, kiürült minden faodú, megnöttek a fiókák, már a szárnyukat próbálgatják.

A szülők még együtt laknak a fiókákkal, úgy röpködnek, egész fészkekaljával, de már egy se marad a helyén, nem kell nekik többet a fészek. A vendégnek pedig

mindnyájan örülnek: jó baráttal vígabb a vándorélet.

Picinyke hol az egyikhez csatlakozott, hol a másikhoz, egy napot a búbos cinegékkel töltött, másikat a barát-cinegék társaságában. Gond nélkül éldegélt: jó meleg volt, enivaló meg amennyit szeme-szája megkívánt.

El is csodálkozott, amikor egyszer a mókussal találkozott, és szóba ereszkedett vele.

Látja lefut a fáról a mokus, keresgél a fű között. Talál egy gombát, fogai közé kapja, aztán sitty! – föl vele a fára. Ott egy hegyes ágcsontra felszúrja a gombát, nem eszi meg. Aztán megint: le a földre, gombát keresgél.

Odaröppent hozzá Picinyke, megkérdezte tőle:

– Mit csinálsz, te, mokus? Szeded a gombát, de nem eszed meg, hanem felszúrod az ágra?

– Tudom én, mit csinállok! – felelt a mokus. – Megszáritom a gombát, télre gyűjtögetem. Éhen vesznék a kemény télben, ha nem gondoskodnék magamról.

Akkor vette csak észre Picinyke, hogy nemcsak a mokusok, hanem más apró állatok is gyűjtögetnek télire. Pockok, mezei egerek, hörcsögök szedegetik a mezőn a szemet, pofazacskójukba gyűjtik, s hordják az éléskamrájukba.

Attól fogva Picinyke is félretett egy-egy jó falatot az ínséges napokra. Ha jóízű magot talált, eddegélt belőle, a többit meg elrejtette egy-egy farepedésbe, fakéreg alá.

Meglátta a fülemüle, úgy nevette, csak úgy csattogott:

– Hát te meg mit csinálsz, cinege? Azt hiszed, elég lesz ez az egész hosszú télre? Vagy talán vackot akarsz ásni magadnak, abba gyűjtögetni?

Picinyke zavartan hallgatott.

– Hát te – kérdezte aztán –, te mihez fogsz a télen?

– Fitty! – fütttyentett egyet egy fülemüle. – Nemsokára itt az ős: elköltözöm innen! Messzire megyek, igen messzire, ahol télen is meleg van, és nyílnak a rózsák. Olyan bőség van ott olyankor is, mint itt nyáron.

– Persze, mert te fülemüle vagy – mondta Picinyke. – Neked mindegy: ma itt énekel, holnap ott. De én cinege vagyok. Én itt születtem, és itt maradok, amíg csak élek.

Magában pedig azt gondolta:

„Ideje már, hogy tanyát üssek valahol. Lám, az emberek is kitódultak már a mezőre, behordják a termést. Vége lesz a nyárnak, vége hamarosan...”

**Bianki meséje,
átdolgozta Rab Zsuzsa**

Libben a Nyárlány

Tarka kötényben
libben a Nyárlány,
napsugár csillan
illatos fátylán.

Pázsitok selymén
surran a lépte,
nyár tüze játszik,
csillan szemébe!

Pitypangot pelyhez,
bokrétát bolyhoz,
lepkéket röptet
minden bokorhoz.

Lenge hajában
bódító bodza,
nyár kacagását
gyűjti csokorba.

Mentovics Éva

Dobó Attila,
1. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Törökkanizsa

A majom meg a varangyos béka

Egy esős este Krá, a majom, meg Raong, a varangyos béka egy fatörzs alatt ültek, dideregtek a hidegben és siránkoztak:

- Br-r-r-r – vacogott Krá.
- Hut-tut-tut – kuruttyolt Raong.

Megbeszélték, hogy másnap kivágnak egy fát, és a kérgéből meleg kabátot varrnak maguknak. Reggelre kelve azonban olyan szép idő lett, olyan melegen sütött a nap! Krá a fa ormán himbálózott. Raong pedig felmászott a fatörzsrre, és napfürdőt vett. Krá lekiáltott a békának:

- Halló! Öreg csatár! Hogy érzed magad?
- Ó, pompásan! – válaszolt Raong.
- Mondd csak, nem volt szó arról, hogy kabátot varrunk magunknak?
- Ugyan mit! A pokolba a kabáttal! Majd megcsináljuk holnap. Most olyan pompásan napozom.

És egész nap örültek a napfénynek. Este megint megeredett az eső. A két barát a fatörzs alatt didereggett.

- Br-r-r-r – vacogott Krá.
- Hut-tut-tut – kuruttyolt Raong.

És megbeszélték, hogy másnap kivágnak egy fát, és meleg kabátot varrnak maguknak a kérgéből. Reggel megint olyan szép idő volt, olyan melegen sütött a nap, hogy Krá fent, a fa ormán himbálózott, Raong pedig a fatörzson sűtkérezett. A béka megint ezt mondta:

- Ugyan mit! A pokolba a kabáttal! Majd megcsináljuk holnap.

Mindig minden ugyanúgy történt és történik még ma is, és Krá meg Raong még mindig ott ül az esőben, és dideregnek és vacognak: „Br-r-r-r” és „Hut-tut-tut.”

Maláj mese

Lázár
Bálint,
2. osztály
J. J. Zmaj iskola,
Magyarkanizsa

A jaguár és az eső

Volt egyszer egy ház, amelynek lakói egy napon akkora tüzet raktak a tűzhelyen, hogy irtóztató füst és meleg lett a szobában. Ezért éjjelre kimentek a szabadba aludni, függőágyukat a fákra kötötték.

A háztól nem messze ólálkodott a jaguár. Éppen jött az eső, s összetalálkozott a jaguárral.

– Mit csinálsz te itt, sógor? – kérdezte a jaguártól.

– Megijesztem az embereket, hogy bemeneküljenek a házba.

– Az emberek nem félnek tőled, sógor – ellenkezett az eső.

– Dehogynem félnek! Akarod látni? Énekelve körbesétálok a házat. Eridj és figyeld, mit mondanak az emberek!

Az eső odament, letelepedett az emberek közelébe, és hallgatta, mit mondanak. A jaguár énekelni kezdett:

„Hó-hó-hó-hó-hó.”

Az emberek pedig ezt mondták:

– Hohó! Megállj! Vadásztarisznyámba kerül a szép bundád, jaguár!

A jaguár újra csak rázendített:

„Hu-hu-hu-hu-hu-hú!”

Az eső pedig csendben tovább hallgatódzott.

– Reggel lenyilazzuk a jaguárt – mondták az emberek.

Az eső visszatért a jaguárhoz. A jaguár pedig megkérdezte:

– No, mit mondtak, sógor?

– Semmit. Semmit sem szóltak! – volt a válasz.

– Valószínűleg rettegnék tőlem, sógor.

– Ugyan! Tudd meg, mit mondtak! „A vadásztarisznyámba kerül a szép bundád, jaguár”. Meg azt is mondták: „Reggel lenyilazzuk a jagu-

árt!” Nem tartanak tőled. De tőlem annál inkább.

– Nem hiszem! Miért félnek tőled?

– Szeretnéd látni? Felkészülök, s aztán megmutatom. Most eridj, és te figyeld az embereket, sógor – mondta az eső.

A jaguár az emberek közelébe kúszott, és a földre lapulva figyelt. Hirtelen besötétedett, erős szél kerekedett. Az emberek pedig kiáltozni kezdtek:

„Jön az eső!” S jött az eső, csak úgy zuhogott már. Az emberek lekapkodták a függőágyakat, és beszaladtak a házba.

– Láttad, sógor, hogy megijedtek tőlem? – szólott az eső. – Mifelénk nem félnek holmi böszködő jaguártól, de félnek az esőtől, vihartól, égháborútól.

Dél-amerikai taulipang indián népmese

A hoppon maradt kígyó

Nem is olyan régen élt az erdőben egy óriáskígyó. Egy nap nagyon megéhezett. Lemászott a fáról, ahol sütkérezett, és lelapult a fűbe. Ott várta, talán arra téved valamilyen állat, s meglesz az ebédje. Várt, várt, de sehol semmi. A szemei már kopogtak az éhségtől.

– Még várok egy ideig – gondolta –, aztán másik helyet keresek.

De még jóformán végig sem gondolta, amikor halk zizevést hallott a fű között. Eddig is mozdulatlan teste még jobban megremevedett. Fényes pikkelyei szorosan simultak hosszú testére.

S valóban jól hallotta, megérkezett az ebédje egy picit kis egér képében.

– Hurrá! – kiáltott fel magában. – Az egyik fogamra elég lesz, s hirtelen mozdulattal elkapta a gyanútlan egérkét. Az szegényke úgy megijedt, hogy szólni sem tudott. A kígyó örömmel köszöntötte.

– Szerbusz, egérkém. Kívánj nekem jó étvágyat, mert bizony te leszel az én ebédem.

Igaz elég picike vagy, de aki a kicsit nem becsüli, a nagyot nem érdemli.

– Oh, bölcs kígyó. Ennél szebb mondást még nem hallottam. De gondold bele, hogy mi értelme lenne ezt a sovány testem lenyelned, hiszen nem is éreznéd a falatot, ahogy csúszna a gyomrodba. Neked, amilyen óriási vagy, egy ízletes ögzida való ebédre. Ha elengedsz, ígérem, hogy hozok egy jó kövér gidát.

– Jószívű egér vagy. Látom megsajnálta – szólott a kígyó. – Elengedlek én, persze, hogy el, de kérlek gyorsan szaladj, mert már nagyon éhes vagyok.

– Soha életemben nem futottam még olyan gyorsan, mint most fogok, ha elengedsz – ígérte boldogan az egér.

S bizony úgy is volt. Ahogy elengedte a kígyó, úgy nekiiramodott, hogy még most is fut, ha el nem fáradt.

Eszében sem volt ögzidát vinni a kígyónak. Így maradt hoppon a buta kígyó.

Orsovai Mária

Baranyi Ákos,
1. osztály
Csáki Lajos iskola,
Topolya

12

Kiss-Pap
Vanda Ramóna
3. osztály
Kárász Karolina
iskola,
Horgos

13

Fekete párduc

Ott élnek ők
Szumátrán,
esőerdők
homályán.

Éjjel járnak
vadászni,
jó zsákmánynak
akármilyen:

ami mozog,
ami él,
ha antilop,
ha egér.

Sötét fényű
villámok,
forró vérű
portyázók.

Tandori Dezső

Kalapáti Lúcia
1. osztály
Arany János
iskola,
Oromhegyes

Tigris

Tigris, tigris,
ritkán mosdász,
inkább piszkos
bundát hordasz.

Erdőben,
mezőben
udvarolsz jó erőben:

„Én vagyok a
Szörnyű Tigris,
nálam szörnyebb
tigris nincs is!”

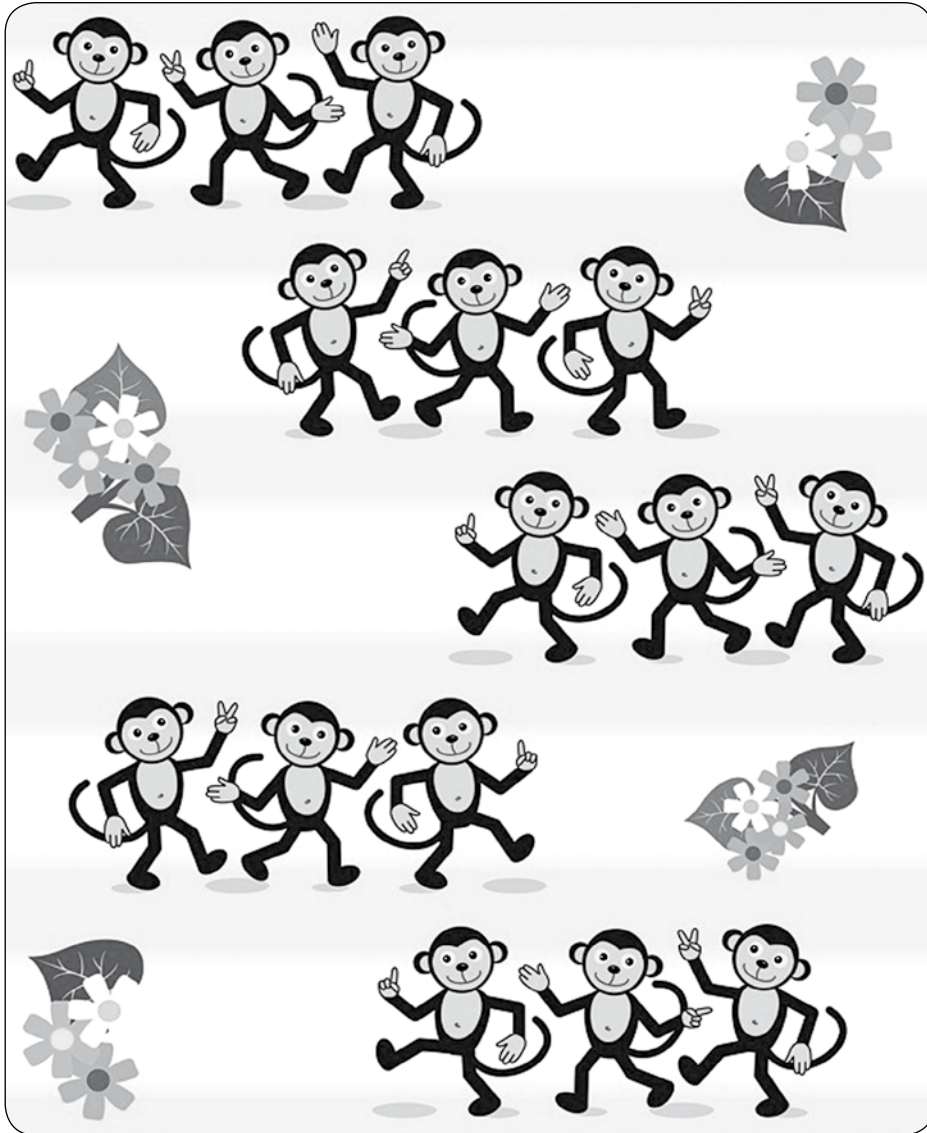
Orbán Ottó

Sándor Lara
4. osztály
Emlékiskola,
Zenta

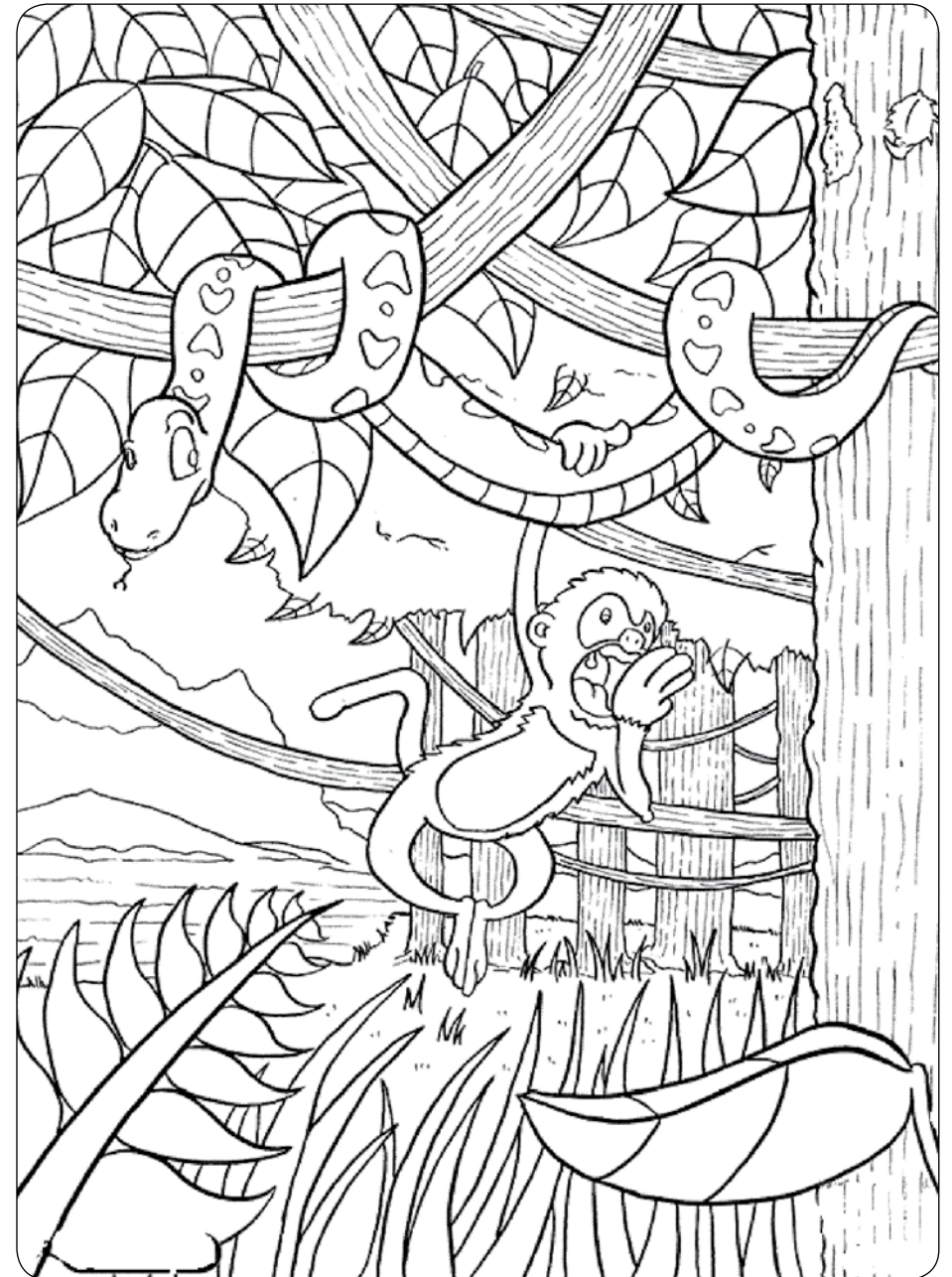
Majomparádé

A majmok hármásával masírozva produkálják magukat a nagyérdemű közönségnek. A színpadon persze több ilyen majomtrió is jelen van, egészen pontosan négy, az ötödik ugyanis nem valódi, csak valamelyik másíknak a tükörképe. A feladatod az, hogy megtaláld, melyik majomhármás szerepel kétszer is a képen – csak éppen egyszer megfordítva.

Színezd ki!

A dzsungel és lakói

Szabó Réka

2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Bosnyák Martin

3. osztály, Kárász Karolina iskola, Horgos

Juhász Réka

4. osztály, Emléiskola, Zenta

Dudás Dorka

2. osztály, Vuk Karadžić iskola, Bajmok

Gyantár Anna

1. osztály, Csáki Lajos iskola, Topolya

Szekeres Martin

2. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Letić Laura

3. osztály, Jovan Mikíć iskola, Szabadka

Kis Bicskei Edina

7 éves. Cinege Óvoda, Felsőhegy

Fehér Barnabás
3. osztály,
Torontáltorda

Engi Anabela
1. osztály,
Csáki Lajos iskola,
Topolya

Kubik Regina

1. osztály, Csáki Lajos iskola, Topolya

Radakov Amina

2. osztály, Kizúr István iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Az igazságtevő

Hol volt, hol nem volt, volt két kutyatestvér: Morzsi és Falatka. Egy nap Morzsi talált egy combot. Mikor el akarta fogyasztani, meglátta testvére, Falatka, és ő is megkívánta a combot. Veszekedni kezdtek:

- Az enyém a comb! – mondta Morzsi.
- Nem, az enyém! – rávágta Falatka.
- Arra járt a róka:
- Miért veszekedtek? – kérdezte a róka.
- A combon – felelte a két testvér.
- Ha nem tudjátok elosztani, küzdjete meg érte!

Azt gondolták, futóversenyt rendeznek. Másnap reggel már a rajtnál sorakoztak. Úgy döntöttek, körbefutják az erdőt.

- Felkészültetek? – kérdezte a róka.
- Igen! – felelte a két testvér.

Még tartott a futóverseny, Ravaszdi megette az ízletes combot.

Falatka nyerte meg a futóversenyt.

- Hol a combom? – kérdezte a nyertes.
- A róka megette – szólt a gazdaasszony.

A két testvér szomorkodott.

– Ne búsuljatok, épp most sütöttem még két ízletes combot!

A két testvér megörült a combnak, és jóízűen elfogyasztották. A gazdaasszony elverte a rókát. A róka meg elszaladt jó messzire.

– Máskor ne veszekedjetek ilyen butaságon, mert tudjátok, hogy titeket egyformán szeretlek!

Vörösbaranyi Linetta, Pálicity Nataniel, Agacity Antónia, Begovity Dávid, Gulyás Evelin
3. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

Majális

A májusi szünetben Törökbecsére mentünk. Annával sokat játszottam. Játszottam és csócsóztam a játszóházban. Grilleztünk. Szerb hús-vét volt. Annával sétáltattam a kutyát. Nagyon jól éreztem magam.

Szécsi Tamás

1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

20

A tulipán

A tulipán a sziklás, alacsony fűvű száraz gyepekben, a hegyvidéken nő. Tavasszal virágzik.

Tobozszerű hagymája van. Barnás buroklevelek fedik. A szára vékony, lágyszárú, és könnyen törik. A hagymából nyúlik ki a kard alakú levél is. A levél közül pedig a hat harang alakú virág. A virág színe legtöbbször sárga, piros, ritkán fehér vagy rózsaszín. Gyenge illata van. Csokrot szoktak készíteni belőle, és a vázában tartják. Én anyukámnak és a nenémnek szoktam csokrot csinálni, amikor a tulipán kinyílik, és a vázába rakjuk, úgy díszítjük az előszobát.

Én a tulipánokat azért szeretem, mert szép színesek.

Kanász Lívia

4. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Majális

Május elsején voltunk Palicson. Elmentünk a vidámparkba. Felültem a vasútra, kipróbáltam a vízilabdát és a mászókat. Közösen vettünk kürtőskalácsot. Este vendégségben voltunk vacsorán.

Fehér Bianka

1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Furcsaság

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy ház, ahol én éltem.

Egy este kopogást hallottam a kertben. Kínéztem. Egy világító kis gömböt pillantottam meg. Intett nekem, hogy menjek. Utána követni kezdtem. Utunk sötét erdőkön, virágos réteken és forró sivatagokon vezetett. Végre egy barlanghoz értünk. Bent sötét volt. Csak a kis gömb világított. A barlang mélyéből egy félelmetes dinoszaurusz tört rám. Réműletemben előkaptam a kis kardomat, amely most úgy csillogott, mint még soha sem. Ettől a dínónak inába szállt a bátorsága és elfutott.

Ha a dínó bátrabb lett volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Tóháti Tamás

3. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Szárnybontogató

A szarvas

*Szalad a szarvas,
halad a farkas.
Pattan a labda,
kattan a szarvas szarva.
Világos a rét,
de homályos a kép.*

Repstok Martina

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Újvidék

Nem megy a házi!

Esteledik, már minden homályos, de nekem a házi nem világos. Késő van, már a labda sem pattan, az én agyamba meg semmi sem kattan. Az idő gyorsan szalad, a házi meg nem halad.

Bába Lujza

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Újvidék

Az én csalimesém

Volt egyszer egy ló és annak egy kicsinye. Az olyan vékony volt, hogy alig bírt járni. Az anyja mondta neki:

- Egyél, igyál, édes lovam!
- Nem eszek meg nem iszok biz én!

Mégis evett és ivott a kis ló. Ha ez a kicsikó nem ilyen szófogadó lett volna, akkor az én mesém is tovább tartott volna.

Berta Bianka

2. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Az én kecském

Az én kecském neve Csillag. Nőstény. A szőre rövid. Fehéresbarna színű. A szeme is barna. Leginkább kukoricát és szénát eszik. Nagyon játékos. Mindig friss tejet ad. Tanulás után szoktam vele játszani.

Kalapos Kitti

2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Az én nagyapám

A tatámat Imrének hívják. Felsőhegyen született és ott töltötte a gyermekkorát. Magas, őszes, szikár ember, aki már hetven éven felül van.

Szereti a gyerekeket, mindig incselkedik velük. Valamikor teherautó-vezető volt. Szeretjük hallgatni az ebből adódó élményeit, meséit. A felsőhegyi családi ház most is megvan. Nagypapa mindennap kikerékpározik oda és dolgozat. Vannak háziállatai és egy kis gyümölcsöse. Mikor jön haza, mindig hoz valami finomságot, ami a keze munkáját dicséri.

Nagyon szeretem a nagyapámat, mert jószívű, segítőkész ember.

Győri Inesz

4. osztály, Emlékkiskola, Zenta

Az én nagyapám

A nagyapám neve Ferenc. Ő anyukám édesapja.

A tatám magas ember. Régen barna haja volt, de ma már ősz. A szeme barna színű. Kiskoromban sokat tologatott a babakocsiban, mikor már nagyobb lettem, labdázunk az udvaron. Néha még most is vigyáz rám. Ilyenkor focit nézünk a televízióban. Tata sok mindent meg tud csinálni a ház körül. Megjavítja a kerékpáromat, kifestí a szobát, ajtót készít az előszobára. Sőt, nagyon finom ebédet is szokott főzni.

Nagyon szeretem a nagyapámat. Ha felnővök, én is olyan ember szeretnék lenni, mint ő.

Sánta Dániel

4. osztály, Emlékkiskola, Zenta

A kék léghajó

Álmomban egyszer egy kék léghajót láttam. Leszállt a földre. Egy kék ruhába öltözött fiú vezetette. Hívott, hogy utazzak vele. Felszálltunk, és a kék égről néztük a mellettünk elrepülő madarakat.

Tóth Szivia

2. osztály, Kizúr István iskola, Szabadka

21

Trópusi esőerdők

A trópusi esőerdők (vagy dzsunglek) az Egyenlítő közelében nőnek a párás és meleg éghajlaton. Az eső naponta megöntözi őket.

A növények gyorsan fejlődnek. Zsúfoltan, szorosan egymás mellett nőnek. Az egyéb növények is olyan magasra nőnek, mint a fák, amelyek a legmagasabbak közé tartoznak a Földön.

Az erdőkben rengeteg olyan élőlény él, amely másutt nem található meg. Egyes élőlényeket a kipusztulás veszélye fenyegeti.

Az esőerdőkben a fülledt hőség miatt kevés ember él. Az erdei néptörzsek növényekkel és elejtett állatok húsával táplálkoznak.

Az esőerdő fái

Az esőerdőben több száz különböző fafaj nő. Némelyikük akár 45 méter magas is lehet. A fák örökzöldek, mert a párás melegben

egész évben megtarthatják leveleiket és folyamatosan növekedhetnek. A fák ágai között liánok és más kúszónövények csüngnek. A liánok a fákra felkúszva hatalmas hurkokban lógnak,

szárak olyan, mint egy vastag kötéll.

Az esőerdőben élnek színnű orchideák virítanak.

Miért kell a növényeket védeni?

Az ember nap mint nap hatalmas területeket hódít el az esőerdőktől. Sok állat élőhelye tűnik így el, és sok ritka növény pusztul ki végleg. Számos növény emberi táplálék vagy valamilyen gyógyszer alapanyaga lehetne. Sok más növény esetleges haszna pedig örök időkre ismeretlen marad.

Az esőerdő élete

Az esőerdő a növény- és állatfajok végtelen sokaságának ad otthont. A legtöbb állat a lombok sűrűjében él,

gyümölcsök és virágok között. A fák lombzatában élő állatok kitűnően másznak.

A lombkoronaszinten mindig van érett gyümölcs. Egyes állatok nem is nagyon esznek mást.

A szarvascsőrű madár hosszú, erős csőrével könnyedén eléri a gyümölcsöket.

A gyümölcsdenevér szája sarkában morzsolja össze a gyümölcsöt. A nedvet kiszívja, a maradékot pedig kiköpi.

Az állandóan magas hőmérséklet kedvez a változó testhőmérsékletű (hideg vérű) állatoknak. Zsákmányra lesve a faágakról zöld lándzsakígyók csüngnek.

Sok pillangó és más rovar él a fák lombja közt.

A nagy madarak a fák koronája fölött repülnek. A lombok között nincs elég hely, hogy széles szárnyukat használhassák.

Hogy a sűrű aljnövényzetben az állatok könnyen mozgoghassanak, kis termetűnek

Trópusi esőerdők

kell lenniük és nem lehetnek kiálló testrészeik. Az indiai elefánt esőerdőkben él. Teste és füle jóval kisebb afrikai rokonáénál.

A lajhár szinte egész életét a fákon tölti, a talajon jóformán nem is tud közlekedni. A lajhár nagyon lassan halad: horgas karmaival fejfelé kapaszkodik az ágba, s közben leveleket és gyümölcsöket rág.

A smaragd zöld dél-amerikai kutyafejű boa szívesen tekeredik az ágakra. Ha zsákmányt lát, gyorsan letekeredik, és csak az utolsó hurok tartja az ágon.

A különféle tukánoknak más és más színű a csőrük. Ennek alapján könnyen felismerik egymást.

Az esőerdőkben sokféle majom él. Az emberszabású majmok (pl. a gorilla vagy a csimpánz) karja nagyon hosszú, farkuk viszont nincs.

Az orangután ügyesen kapaszkodik hosszú ujjjaival. Gyümölcsökkel és levelekkel táplálkozik.

A ragadozók

Az őserdő macskaféléi magányosan vadásznak. Legtöbbjük éjjel vadászik. Látásuk kitűnő, hallásuk és szaglásuk hasonlóképpen fejlett.

Csíkjai és foltjai jóvoltából szinte eltűnnek a levelek között átszűrődő fényben.

A tigris Ázsiában él. Szarvasra, disznóra, bivalyra és kisebb állatokra vadászik.

A leopárd felülről és lesből támad zsákmányára. Futni, úszni és mászni egyaránt jól tud, közben hosszú farkával egyensúlyoz.

A dél-amerikai jaguár követi a csordában élő állatokat, például a szarvasokat, és a legutolsónak lemaradót támadja meg.

Az ocelot kis termetű dél-amerikai macskaféle. Kisebb emlősöket és madarakat kap el a talajon, de ügyesen mászik fára is.

Miért csíkos a tigris bundája?

Ha az állatok között egyszer divatbemutatót tartanának, a tigris szép csíkos bundája biztosan nagy sikert aratna. A dzsungelben mégsem ezért fontos ez a szép mintázat. Amikor a nagy ragadozó lesben áll a sűrű bambuszszálak között vagy a bozótban, szinte láthatatlanná válik. A csíkjai mintha egy-egy bambusz nád lenne. A tigris bundája tökéletesen alkalmazkodik a környezethez, amelyben él, a sűrűben lapuló nagy macska teljesen beleolvad a növények közé.

Csoportos játékok

1. Trópusi esőerdő

A finommozgást, ritmusérzékenységet, auditív képességeket, figyelemkoncentrációt, érzelmi intelligenciát fejlesztő játék. Körben állunk, egy trópusi erdő fái vagyunk. Lassan csöpögni kezd az eső, zuhog, majd eláll. A játékevezető elindít egy mozdulatot, a mellette álló átveszi, majd a következő is folytatja. Ha a mozdulat körbeért, új mozdulatot teszünk és azt adjuk tovább. Teljes csendből indulunk.

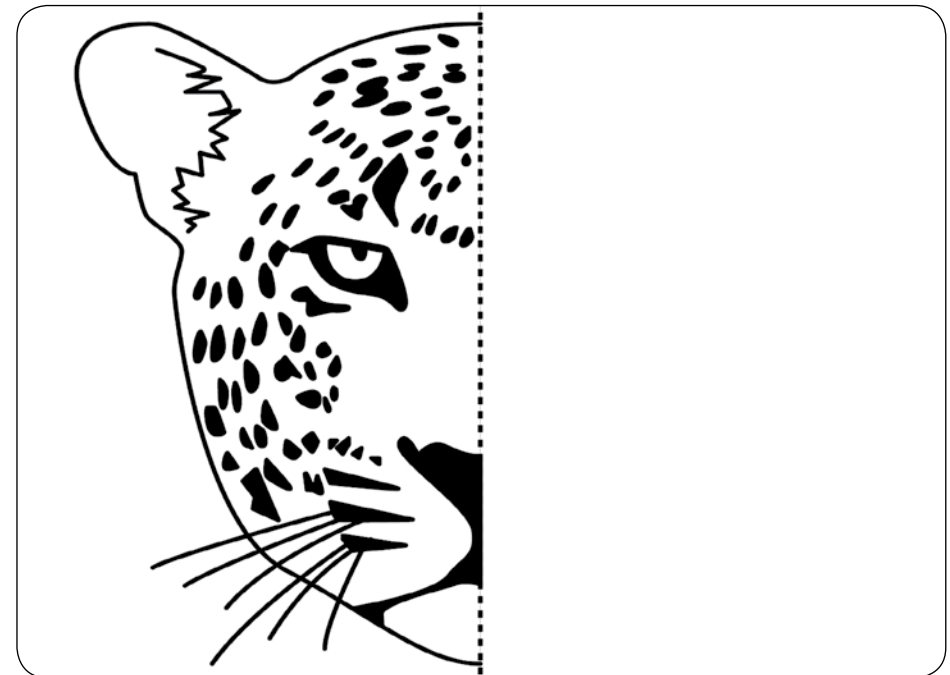
1. mozdulat: tenyerek összesimítása,
2. halk csapkodás a csuklón,
3. taps,
4. taps és dobogás együtt (erős zápor, in-nen visszafelé lépkedünk),
5. taps,
6. gyengéd csapkodás a csuklón,

7. tenyerek összesimítása,
8. teljes csend.

2. Erdei ösvény

Kihúzzunk egy madzagot, ez az ösvény. Mellé apró tárgyakat teszünk. A cél végigmenni az úton, és ezeket a tárgyakat csak bal kézzel összegyűjteni.

Cél: a testséma tudatosítása, bal-jobb irányok, egyensúlyérzék, figyelemkoncentráció fejlesztése. Ugyanennek a játéknak variációja a Memóriaösvény, amely során a tárgyakat nem vesszük fel, hanem meg kell őket jegyezni, és a célnál felsorolni, vagy ív lapra felrajzolni/felírni. Ebben az esetben a hangsúly nem az ügyességen, hanem a kognitív képességek fejlesztésén van.

Fejezd be a rajzot!

A tigris és a datolya

A tigris egy éjszaka bemelegkedett a faluba. Arra lett figyelmes az egyik ablak alatt, hogy egy kisgyerek sír keservesen. Az anya pedig bosszankodva fenyegette kisfiát:

– Azonnal hagyd abba a sírást, mert ha nem, elvisz a tigris.

A gyerek csak tovább sírt, bömbölt, mint ha nem is hallotta volna a fenyegetést. „Ez a gyerek csöppet sem fél tőlem, bizonyára nagyon bátor!” – gondolta magában a tigris.

Az anya látta, hogy így nem megy semmi, hát nyájas hangon folytatta:

– Nesze datolya, csak ne sírj már! – Erre a kicsi abbahagyta a sírást.

A tigris így gondolkozott: „Micsoda ijesztő, szörnyűséges teremtmény lehet ez a datolya, amit csak úgy odavetnek a gyerekeknek, és az tüstént elhallgat.”

Inába szállt a bátorsága, félt a datolyától, s letett arról a szándékáról, hogy elrabolja a gyereket.

Kiment az istállóba, gondolta, ha nincs gyerek, jó lesz helyette egy ökör is.

Az istállóban azonban egy tolvaj bújt meg, aki a sötétben ökrörnekte vélte a tigrist, és a hátára pattant.

A tigris rémülten vágatni kezdett, milyen gyorsan csak tudott. „Bizonyára a szörnyűséges datolya támadt rám!” – gondolta. A tolvaj pedig tovább lovagolt a tigris hátán, ostorral biztatta gyorsabb vágására, hogy elmenekülhessen, mielőtt kivilágosodnék, s rajtacsípnék az ökörrabláson.

Mikor megvirradt, a tolvaj ijedten látta, hogy nem ökör-, hanem tigrisháton lovagol. Rémülten leugrott róla.

A tigris pedig félelmében továbbrohant, menekült a hegyek közé, s talán még most is fut, ha meg nem állt.

Koreai mese

Bartócz Ilona átdolgozása

Pribicki
Árpád,
Csáki Lajos
iskola,
Topolya

Játék

Kis, kis kígyó

Amíg betekeredik: Kis, kis kígyó, tekeredj a fára!

Amíg kitekeredik: Kis, kis kígyó, tekeredj a fáról!

Kis, kis kígyó, tekeredj a fára!

Kis, kis kígyó, tekeredj a fáról!

Kígyózás: a gyerekek egymás mögé állva fogják egymás kezét. Sétáló lépéssel haladnak, a sor csigavonalban tekeredik össze. A „tekeredj a fáról” éneklése közben ismét kitekeredik a sor.

Kezdetjük lassan, és a többszöri ismétlés közben gyorsíthatunk, amíg összetekeedik a kör.

Barkács

Kis tekerő kígyót készíthettek papírgurigából. A gurigát fessétek be és mintázzátok tetszés szerint, majd az egyik végétől indulva vágjátok spirál alakban csikra! Ragasszatok rá szemeket, és piros színnel rajzoljátok meg a nyelvet!

Őserdei bújócska

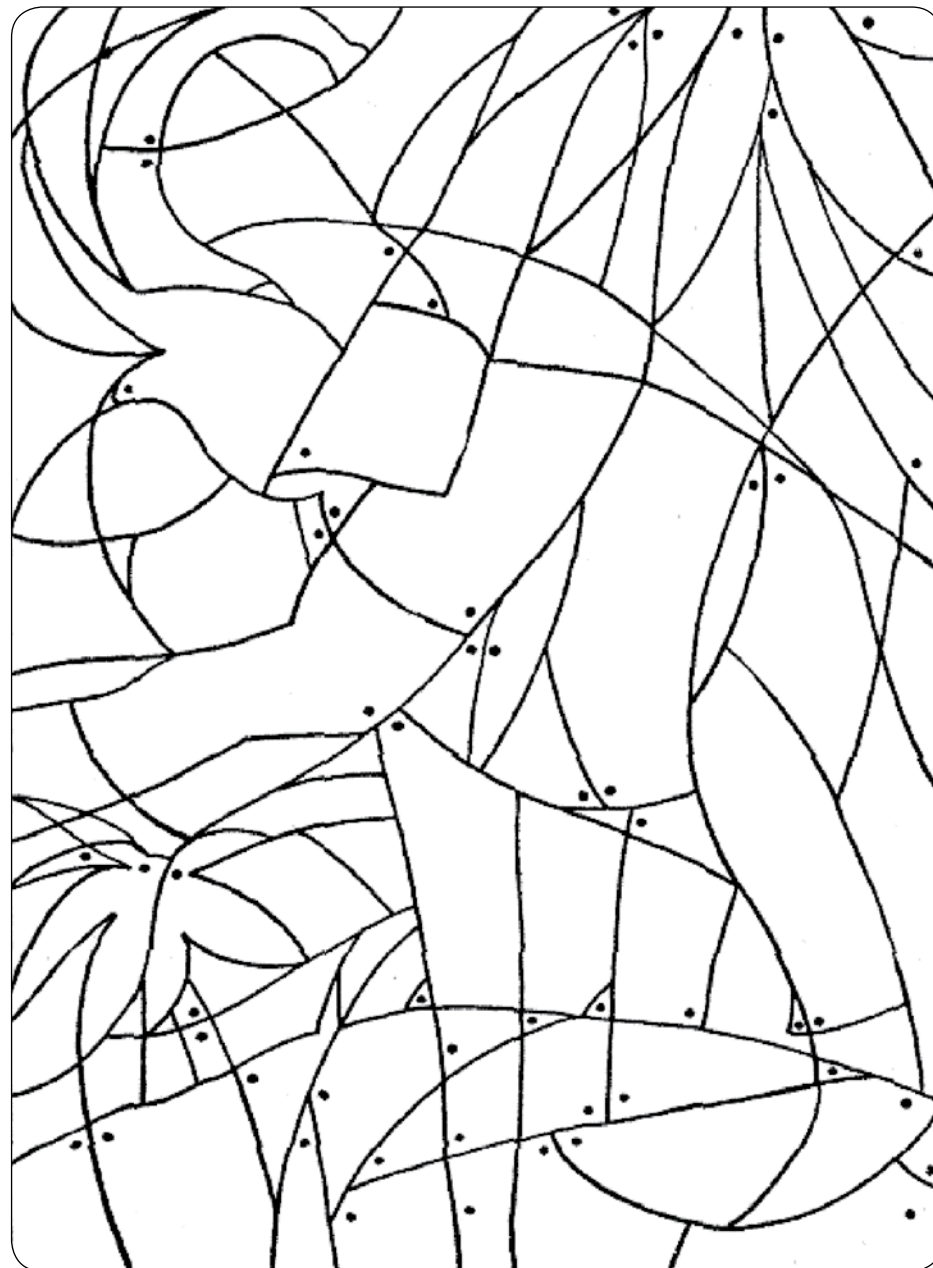

Hat állat rejtőzött el az őserdőben. Megtalálod őket? Színezd ki a képet!

28

Mi van a képen?

Megtudod, ha a pontokkal jelölt mezőket kiszínezed.

29

A kismajom és a kígyó

A két képen öt különbség van. Megtalálod őket?

30

Tigris

Tigris, tigris, királytigris,
de méltóságos vagy itt is!
Így élsz őseid honában,
a dzsungeles Indiában.

Villog vörösbarna hátad.
Vadászol – vagy rád vadásznak –
erdőn, pusztán, járhatatlan
mocsarakban, nádasokban.

Roppant tested csupa izom.
Fény játszik a csíkjaidon.
Fenségesen tudsz pihenni,
rezzenetlenül figyelni.

Ki hallja meg, ha te kúszol!
Búvárnál különbül úszol;
szökkenésed játszi könnyed...
Telecsíkoz eget, földet.

Tandori Dezső

Gyömbér Kata,
2. osztály,
Thurzó Lajos iskola,
Zenta

31

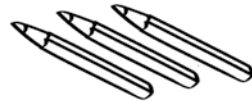

Rajzolj és színezz!

Színezd ki azokat a gyümölcsöket, amelyeknek magjai vannak!

Itt vannak a színes ceruzáim. Ki vette el a kék ceruzát?

Anya egy kétgombócos fagyit vett nekem: csokisat és epreset.

A kislánynak fekete a haja, de nem kék színűek a szemei.

Egyetlen pillangó sem száll rá a virágra.

Füst száll ki a ház ablakaiból.

Egészítsd ki a rajzokat amennyiben szükséges, és színezz is!

$3+5$	4	$4+2$
$2+2$	6	$6+2$
$2+3$	5	$1+3$
$3+3$	8	$3+2$
$2+7$	10	$4+6$
$5+5$	9	$6+3$

Add össze a számokat, majd kösd össze az eredménnyel! Vigyázz! Több megoldás is lehetséges!

Szójáték

Találd ki, hogy nevezzük őket!

pl. kövér fóka = pufóka (pufók fóka)

kis cinke =

jóllakott elefánt =

kicsi elefánt =

három macska =

A dzsungel és lakói

Hofman Dorián
2. osztály,
Ady Endre iskola,
Torda

Faith Zsófia
3. osztály,
Széchenyi István
iskola, Szabadka

Kelemen Brigitta

2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Hubai Enikő

1. osztály, Arany János iskola, Oromhegyes

Tóth Dániel

3. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

Kónya Adrián

3. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

Szárnybontogató

Édesanyám

Anyukám neve Valéria. Maminak szólítom. Szeme színe zöld. A haja göndör, rövid és barna színű. Közepes termetű. Mosolygós és mindig viccel velünk. A városban dolgozik, mint kereskedő. Amikor van ideje, két tűz között játékot játszik velünk, néha pedig társasjátékozunk. Az anyukám kedves. Én nagyon szeretem anyukámat.

Savin Mária

2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

Vakáció!

Itt a szünet gyerekek, szabadságra mehettek. Nagyon örüljtek, mert végre pihenhettek!

Medencében fürödhettek, fagyit is ehettek. Mulassatok jól, boldog vakációt!

Kisúri Hermina

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Párducok a dzsungelben

A párduc egy csodálatos állat, hihetetlenül szép a mozgása. A fák ágai közt lapulva várják a makikat, melyek óvatlanul ugrálnak a fák lombjai között. Csupán öt százalékának a bundája nem ködfoltos, hanem fekete. A víz a legfőbb ellenségük, rettegnek tőle. A dzsungelt járva lesik a zsákmányukat. Járásuk kecses, akár a balerinaké. Elbűvölő a csillogó, óriási szeme, a sötétben úgy világít, akár a telihold. A párduc éjjel sem alszik, főleg akkor elevenedik fel. Sompolyogva kúszik a magas fűben, mikor ugrik, szinte repül az éjjelben. Varázslatos libbenéssel elrugaszkozik az egyik ágról a másikra. Szabad állat a dzsungelben. A madarakat röptükben kapja el. Ez a lény akármennyire nagy és vad, egy igazi angyal. Villámgyors, bámulatos, elképesztő és szabad.

A dzsungel rengeteg állatnak ad otthont, és a legtöbb titokzatos.

Sándor Lara

4. osztály, Emléskiskola, Zenta

A kis kolibri feledékenysége

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy kolibri, aki nagyon feledékeny volt.

Felébredt a kolibri a nap sugaraitól, de még azt is elfelejtette, hogy bármikor is lefeküdt volna. Furcsállta az egészet, de inkább elindult, mert éhes volt. Útközben véletlen belenézett a napba, és majdnem lezuhant. Sajnos elfelejtette azt, hogy mit akart csinálni, és úgy gondolta, hogy megkérdezi a majmokat, de még azt is elfelejtette, hogy mit akart kérdezni. Úgy gondolta, hogy előlről kezdi a napot, de ott-hon eszébe jutott, hogy éhes volt. Megint elindult és próbálta nem elfelejteni mit akart, de meglátott egy tigrist, és gyors menedéket keresett. Egy fa lombjában keresett menedéket, és megint elfelejtette, hogy mit akart csinálni, de most nem adta fel, és gondolkodott. Rájött, hogy mit akart csinálni. Rengeteget evett a fák gyümölcséből, és teli hassal ért haza. Tudta, hogy ma egy új dolgot fedezett fel, mégpedig azt, hogy nem szabad feladni egyből, hanem gondolkodni kell, és biztos, hogy meglesz a gyümölcsce.

A kolibri tovább élt és éldegélt, míg megint el nem felejtett valamit.

Ollai Ákos

4. osztály, Emléskiskola, Zenta

Nyár

Itt van a nyár, mindenki fürdésre vár. Levetjük a meleg ruhát, felhúzzuk a fürdőruhát.

Boldogok a gyerekek, mert szabadságra mehetnek. Fürdeni jó, mert itt a vakáció!

Vastag Ágnes

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Énekesmadarak

Birkás Dorina
3. osztály,
Petőfi Sándor iskola,
Királyhalom

Dunai Dávid
2. osztály,
Ady Endre iskola,
Torda

Buchmüller Norbert
Petőfi Sándor iskola, Újvidék

Nyírádi Adél
2. osztály, Dózsa György iskola, Gunaras

Bodrogi Bálint
1. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Milinszki Barbara
2. osztály, Budiszava